

АРХІВНІ ЗНАХІДКИ

Геннадій ДУДЧЕНКО
(Ніжин)

Ніжинське дворянство наприкінці XVIII ст. (матеріали до генеалогії)

Історія еліти є складовою одного з найбільш перспективних напрямів сучасної української історичної науки – соціальної історії. Дослідження історії окремих соціальних груп (станів, класів, територіальних і професійних корпоративних громад, статусних об'єднань, родин) дозволяє більш глибоко відобразити історичний процес у всій його суперечливості, багатоаспектності, неоднозначності. Особливо велике значення має вивчення історії вищих станів українського суспільства – як із огляду на тривале нехтування з боку істориків народницької школи та радянської історіографії, так і в силу того, що саме ці стани, займаючи привілейоване становище та маючи найвищий освітній потенціал і матеріальні ресурси, визначали загальний вектор суспільного розвитку українського соціуму, а також структуру його буденного життя.

Історія корпоративної громади ніжинського дворянства, будучи складовою станової історії українського дворянства, належить до найменш висвітлених тем у сучасній історіографії. Публікації другої половини XIX – початку XX ст., побудовані на багатих архівних матеріалах Чернігівської губернії, лише частково зачіпали дворянство Ніжинського повіту. Зокрема, Г. Милорадович [2–3] і В. Модзалевський [4–12] висвітили генеалогічні аспекти історії деяких дворянських родів Ніжинського повіту. Під час II Світової війни багатющий архів Чернігівської області, зокрема, фонди Чернігівського губернського дворянського зібрання, губернського та повітових предводителів дворянства були втрачені (за винятком невеликої кількості справ). Відтак, можливість комплексного дослідження історії Чернігівського дворянства на сьогодні значно обмежена. Проте, архівні матеріали, що зберігалися в Ніжині залишилися непошкодженими. Мова йде, зокрема, про фонд № 343 “Ніжинський предводитель дворянства”, який нині зберігається у відділі забезпечення збереженості документів Чернігівського обласного державного архіву в м. Ніжині й нараховує 1142 справ датованих від 1769 р. до 1866 р. Зазначений комплекс архівних джерел може стати основою для детального дослідження історії ніжинської повітової дворянської корпорації.

Пропонований далі документ зберігається у справі № 19 зазначеного фонду (арк. 1–12). Як зазначається в супровідному “сообщении”, документ датований 30 червням 1787 р. і являє собою чернетку списку дворянських родів, що володіли маєтностями в Ніжинському повіті. Складений список був на вимогу Чернігівського намісницького правління (надіслана до Ніжина 2 травня 1787 р.) для нижнього ніжинського земського суду, куди й був, очевидно, оригінал документу.

Документ зберігся не в повному обсязі – список дворян обривається на початку прізвищ на літеру “М” (останній запис – Мале(і)шевич Петро). У справі порядок сторінок документу порушений – або від початку при першому зшиванні справи, або пізніше при реставрації; тому автору цих рядків довелося відновити первісний порядок записів.

Публікований документ є хронологічно першим списком Ніжинського дворянства, що дійшов до нашого часу. Як зазначається у супровідній записці, він створювався у канцелярії повітового предводителя на основі попередніх дворянських списків, які почали складатися в українських губерніях після імперської станової реформи 1785 р. На жаль, ані попередніх списків, ані чистового варіанту надісланого у нижній земський суд відшукати поки не вдалося.

Гадаємо, ще один варіант цього списку був надісланий у Чернігівське губернське дворянське зібрання для складання родословної книги дворянства Чернігівської губернії 1788 р. Про це свідчить, зокрема, те, що дані зазначеної книги дублюють інформацію зі списку.

Важливою особливістю публікованого списку є те, що в першій графі укладач (укладачі?) списку вмістили, крім імені та віку глави дворянської родини, ще й інформацію про походження останнього. В подальших списках така інформація не вказувалася. Зазначена особливість дозволяє визначити як соціально й етнічно ідентифікували себе ніжинські дворяни наприкінці XVIII ст.

При публікації документу була збережена орфографію за винятком двох випадків:

1. У рукописі важко розібрати великі та малі літери, тому для зручності великими буквами позначені лише власні імена та географічні назви.

2. У рукописі частина слів написана зливо, для зручності прочитання і розуміння тексту ми практикували роздільне написання слів.

Подаючи додаткові відомості про ніжинські шляхетсько-старшинські роди, представники яких унесені до фрагмент списку, який публікується, використані наступні джерела:

1. Відомість про ніжинську шляхту, датована квітнем 1784 р. (далі – Відомість 1784 р.). Являє собою перелік документів поданих представниками ніжинської шляхти в Чернігівське дворянське зібрання для доказу свого дворянського походження. Відомість зберігається в Чернігівському історичному музеї, була опублікована у 2008 р[1]

2. Родословні книги дворянських родів Чернігівського намісництва 1788 та 1790 р. (далі відповідно – Родословна книга 1788 р. та Родословна книга 1790 р.). Зазначені книги були складені в 1788 та 1790 р. на основі поданих із повітів дворянських списків. Оригінали книг зберігаються в Інституті рукопису Національної бібліотеки України ім. В. І. Вернадського [14, 15, 16, 17, 18, 19].

3. *Милорадович Г. А.* Родословная книга Черниговского дворянства. Т. 1–2. – Спб., 1901.

4. *Модзалевский В. Л.* Малоросійський родословник. Т. 1–4. – К., 1908–1914.

5. *Модзалевський В. Л.* Малоросійський родословник. Т. 5. – Вип. 1–5. – К.–Спб., 1996–2004.

[Список дворянських родів, що володіли маєтностями на території Ніжинського повіту]

Імя и прозвание дворянина в том уѣзде имѣніем недвижимымъ владѣющаго и его лѣта	Холостъ или женатъ и на комъ или вдовъ	Много ли дѣтей мужескаго пола и женскаго пола и ихъ имена и лѣта	Сколько за нимъ по последней ревизіѣ наследственныхъ или купленныхъ или въ новъ пожалованныхъ или въ приданое полученныхъ состоить и во сколько ихъ селъхъ или деревняхъ	В уѣздѣ ли живеть тотъ дворянинъ или въ отлучки	Какого онъ чина	Въ какой именно службѣ или въ отставки
Григорій Афанасіевъ сынъ Аксиотовъ, 68, лѣтъ породы козачей	холостъ		по послѣдней ревизіи за нимъ состоить наслѣдственныхъ Борзенского [...] въ селѣ Переясловки мужеска пола, 1, а жен[...] душъ	живеть Нержинского уезда въ селѣ Липовомъ Рогѣ	войсковій товарищъ	Въ службѣ военной въ Нѣжинскомъ карибинернѣмъ полку
Федоръ Андреевъ сынъ Андреевскій, 56, лѣтъ породы малороссийской	женатъ надочерѣ свѣщенника Федора Косеніи	имѣеть сына Данила вчинѣ въ арміи Порутчика, 26, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за нимъ состоить купленныхъ имъ и мн[...] жительствующихъ въ гордѣ Нѣжинѣ муже[...] пола, 16, а женска, 24, и нѣжинского уѣзд[...] въ хуторѣ Приурочище Бобрику состоящемъ мужеска, 6, а женска, 4, всего обоого пола, 50	живеть въ гордѣ Нѣжинѣ	Коллежскій ассесоръ	въ верхней Черниговской расправы стряпчимъ
Сыдоръ Армашевскій, 45, лѣтъ сынъ согничей породы малороссийской дворянской	женатъ на дочерѣ сотника Девицкого Борсука Катеринѣ	дѣтей имѣеть сыновей Ивана, 11, Гаврила, 8, Григорій, 13, и Георгій, 6, летъ	по послѣдней ревизіи [...] имъ состоить наслѣдственныхъ уѣзда Нѣжинского въ селе Веркевки обоого пола [...] душъ и около оногo въ футорахъ Тиговки, 30, Барамичкомъ, 16, Борзенского въ се[...] Смоляжѣ, 13, Занки, 5, Борзенского в селѣ [...] 21, да за же-	живеть нѣжинского уезда въ селѣ Веркевкѣ	Коллежскій ассесоръ	въ статской служби в Нежинской нижней расправѣ судией

Павель Армашевский, 48, лѣтъ сынъ сотничей породы малороссійской дворянской	женатъ на козачей дочери Пелагии	дѣтей имѣеть сыновей Ивана, 12, Павла, 10, Петра, 9, Михайла, 7, Филипа, 5, и дочь Анастасія, 2, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за нимъ состоятъ наслѣдственныхъ обоего пола душъ людей уѣздовъ Борзенского въ селѣ Берестовцѣ, 11, и Березинского въ селѣ Великой Кошелівки, 9, всего, 20, душъ	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Войсковой товарищъ	въ службѣ
Ивань Якимовъ сынъ Божковскій, 66, лѣтъ породы малороссійской дворянской	женатъ на дочерѣ мѣщанина Нежинского Кирила Смаги Татіянкѣ	имееть сына Андрея, 29, лѣтъ	людей не имѣеть	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	дворянской опеки протокколисть	въ статской службѣ
Софія Васильева дочь Болбинская, 50, лѣтъ породы греческой	вдова	дѣтей имѣеть сыновей Ивана, 20, Ивана, 17, дочерей Елисавету 20 и Марию 16 лѣтъ	людей не имѣеть	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	жена умярашаго полковаго хоружого Кондрата Болбинского	
Ивань Бондаревский, 38, лѣтъ сынъ козачей	женатъ на дочерѣ козачей Марьянкѣ	имѣеть дочь Пелагю, 11, лѣтъ	людей не имѣеть	живеть въ Нѣжинского уѣзда въ местечку Носовки	Войсковой товарищъ	въ службѣ в Тверскомъ карабинерномъ полку
Федоръ Вильмовъ сынъ Фон	женатъ на дочерѣ	дѣтей имѣеть сына Дмитрія 7	по послѣдней ревизіи за нимъ состоятъ по уступки отъ жени	живеть Прилуцкого уѣзда	Подполковникъ	въ отставкѣ

Бринкѣнь, 40, лѣть	умяръшего хоружого Генералъной артилеріи Івана Раковича Маріи	и дочерей Елисавету, 10, и Олгу, 9, лѣть	его въ Нѣжинскомъ и Прилуцкомъ уѣздахъ въ селѣ Сальномъ въ слободѣ Степановкѣ въ деревнѣ Шняковкѣ и въ селѣ Лапинцяхъ мужеска пола, 244, а женска, 230, душъ да самимъ имъ куплею приобрѣтенныхъ въ селѣ Обѣчѣв обоюго пола, 20, и въ мѣстечку Монастирици тожь обоюго пола, 20, и всего обоюго пола, 517, душъ	да въ селѣ Обѣчевѣ		
Григорій Павловъ сынъ Велентѣй, 54, лѣть породы малороссійской дворянской	женатъ на второй женѣ Аннѣ	дѣтей имѣеть сыновей Андрѣя 24 Ивана, 22, Василия, 18, Петра, 13, и дочерей Евдокію, 16, да Пелагію, 10, лѣть	по послѣдней ревизіи за нимъ состоитъ малороссійскихъ постолитыхъ людей душъ, 6, въ городѣ Нѣжинѣ	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Войсковой товарищъ	въ статской службѣ
Иван Павловъ сынъ Велентѣй, 53, лѣть породы малороссійской дворянской	женатъ на дочерѣ значковогото товарища Данила Подгайского Софіи	дѣтей имѣеть сыновей Ивана, 23, Стефана, 20, Луку, 14, и дочь Елену, 16, лѣть	по послѣдней ревизіи за нимъ состоитъ куплею приобрѣтенныхъ Нѣжинского уѣзда въ селѣ Дорогинкѣ мужеска пола, 10, и женска, 15, всего, 25, душъ	живеть Нѣжинского уѣзда въ селѣ Дорогинкѣ	Войсковой товарищъ	въ службѣ
Иванъ Веснинский, 68, лѣть сынъ священни-	женатъ на дочерѣ священ-	дѣтей имѣеть сыновей Евфрема, 29, лѣть въ чинѣ	людей не имѣет	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Войсковой товарищъ	Въ военной службѣ въ Нѣжинскомъ

чешский	Яковъ Володковскій, 58, лѣтъ сынъ полковаго осавула породы малороссийской дворянской	женатъ на дочерѣ бунчуковаго товарища Василя Савича Татиянѣ	дѣтей имѣеть сыновей Григорія, 22, Ивана, 16, Андрея, 2, и дочерей Анну, 23, Ирину, 15, Параскевію, 13, Евхросиію, 9, Катерину, 7, Анастасію, 5, и Марію Іго лѣтъ	поручика Степана, 25, лѣтъ въ чинѣ полковаго лекаря и дочерей виданныхъ замужъ Татіану и Анастасію и Марію	по послѣдней ревизіи за нимъ состоятъ Нѣжинскаго уѣзда въ селѣ Володковой Дѣвицѣ и въ хуторѣ Хамовскомъ предѣльных мужеска пола, 34, а женска, 53, да въ городѣ Нѣжинѣ наслѣдственныхъ мужеска, 25, а женска, 22, всего обоего пола, 134, души	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Бунчуковый товарищъ	В статской службѣ въ нижнемъ земскомъ нѣжинскомъ суде дворянскимъ заседателемъ	Карибинер-немъ полку
Михайло Стефановъ сынъ Волховскій, 36, лѣтъ породы малороссийской дворянской	женатъ на дочерѣ секундъ майора Авраама Полянско-го Агафьи	имѣеть дочь Марію, 8, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за нимъ состоятъ наслѣдственныхъ въ городѣ Нѣжинѣ и Нѣжинского уѣзда въ селѣ Синякахъ да в хуторѣ Володководвицкомъ обоего пола, 138, душъ	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Надворный советникъ	въ статской службѣ въ нѣжинской банковской конторѣ директоромъ			
Иванъ Стефановъ сынъ Волховскій, 52, лѣтъ породы малороссийской дворянской	женатъ на дочери протопопа борзенского Иоанна Дубянско-	дѣтей имѣеть сына Григорія, 27, у него жена Катерина Василиева дочь, 22, лѣтъ у нихъ сынъ Стефанъ, 1, года	по послѣдней ревизіи за нимъ состоятъ наслѣдственныхъ и куплею приобретенныхъ Нѣжинского уѣзда въ селѣ Синякахъ мужеска, 36, а женска, 37, всего обоего пола, 73, души	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Протопоп Нѣжинского уѣзда	Въ службѣ			

Г Игнатъ Ивановъ сынъ Гаврилен- ков, 60, лѣтъ козачей породы	го, Аннѣ женатъ на дочерѣ козачей Маринѣ Дѣденко- вой	дѣтей имѣеть сы- новой Семена, 32, Игната, 29, Федо- ра, 24, Кондрата, 17, Антонія, 8, Романа, 1, доче- рей Евдокію, 9, Параскевію, 6, и Маггону, 4, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за ним состоить по давности земской принадлежащихъ Нѣжинского уѣзда въ мѣстечку Носовки обоего пола, 14, душъ	живеть Нѣ- жинского уѣзда въ мѣстечку Носовки	Полковій асаула	Въ отставкѣ
Меланія Гамп- фева, 32, дочь бригадира Ан- дрея Журавско- го породы ма- лороссійской дворянской	вдова	имѣеть дочь Татіану, 16, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за умер- шимъ мужемъ ей записанныхъ состоить наслѣдственныхъ и купленныхъ Нѣжинского уѣз- да въ селѣ Синякахъ и хуторѣ Голенковскомъ (?) да Киевско- го намістничества в селѣ По- гребяхъ обоего пола, 502, душъ	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	жена умѣр- шого гвар- дій подпо- рутника Густава Гампфа	
Евдокія Андре- ева Годилева Годлевская, 40, лѣтъ породы дворянской	вдова	дѣтей имѣеть до- щерей Татіану, 15, Анну, 8, и Катери- ну, 4, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за умер- шимъ мужемъ ей записанныхъ состоить наслѣдственныхъ в городѣ Нѣжинѣ мужеска по- ла, 5, а женска, 11, душъ	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	жена умѣр- шого вой- скогого товарища Андрея Годиля	
Федор Годилю Годлевскій, 49, лѣтъ сынъ войскового то- варища породы дворянской	женатъ на шляхет- ской доче- рѣ Ксеніи Придаг- ковой	дѣтей имѣеть дочерей Наталію, 12, Пелагію, 8, Параскевію, 5, и Татіану, 2, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за ним состоить наслѣдственныхъ и купленю приобретенныхъ Бор- зенского уѣзда въ селѣ Про- хорахъ мужеска, 9, а женска, 7, душъ	Живеть Бор- зенского уѣз- да въ селѣ Прохорахъ	Полковій писарь	въ отставкѣ

Иванъ Ивановъ, сынъ Гордѣевъ, 45, породи дворянской	женатъ на дочерѣ пи- саря суда городского нѣжинс- кого Ива- на Стасе- вича Ев- докіи	дѣтей имѣеть сына Ивана, 4, и дочь Татьяну, 14, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за ним состоить куплено приобрѣтен- ныхъ въ городѣ Нѣжинѣ му- жеска пола, 4, а женска, 6, душъ Нѣжинского въ хуторѣ подля деревнѣ Колесники мужеска, 5, и женска, 5, да Березинского уезда в селѣ Хотѣновки му- жеска, 11, а женска, 18, всего обоего пола, 49, душъ	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Коллежский ассесоръ	въ статской службѣ въ верхней чер- ниговской расправѣ стряпчим
Фома Гранов- скій, 50, лѣтъ сынъ обозного полкового Леон- тія Грановского	женатъ на дочери значково- го това- рища Пет- ра Зимниц- кого Евдо- кіи Зим- ницковне	дѣтей имѣеть си- новой Николая прапорщичьего чина, 24, Ивана сержанского чина, 22, Петра прапор- щичьего чина, 20, и дочь Софію, 15, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за ним состоить наслѣдственныхъ въ городѣ Нѣжинѣ и Нѣжинс- кого уѣзда в мѣстечку Верки- евки обоего пола, 21, души	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Титулярный советникъ	въ статской службѣ
Ж Умершого бун- чукового това- рища Исидора Журавского сыновья Василій Жура- вскій, 30, лѣтъ породы малороссійской	женатъ на дочери бунчуко- вого това- рища Ге- расима За- вацкого Ев-	дѣтей имѣеть сыновой Петра, 9, Ивана, 4, и дочерей Вѣру и Надежду 8, да Марину 1 лѣтъ	по послѣдней ревизіи за умер- шимъ отцемъ ихъ записанныхъ состоить наслѣдственныхъ Нѣ- жинского уѣзда в мѣстечку Мринѣ мужеска, 3, женска, 7, в селлахъ Плоском мужеска, 5,	живуть Нѣ- жинского уѣзда в мѣстечку Мринѣ	Полковій писарь	въ отставкѣ

				<p>Погребахъ оножь и Перевобѣ (?) Новгородского Северского наместничества уезда Суражского въ слободѣ Корецкого завода въ селахъ Жовнецѣ и Столонѣ (?) въ хуторѣ Ж[...] он же [...] заводъ въ слободѣ Андриевкѣ и уезда Погарского въ деревнѣ Припутнѣ и въ селѣ Балакинѣ обоего пола, 2155, душъ</p>				
К Катерина Ерис- ва(?) дочь Кадиг- рובה, 70, лѣтъ породы греческой	вдова	дѣтей имѣеть сына Дмитрія, 30, дочерей Ели- савету, 32, и Ната- лию, 20, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за умяр- шим мужем ѣй записанных состоить наследственных Нѣ- жинского уѣзда въ хуторѣ Боб- рицкомъ мужеска пола, 5, а женска, 2, души	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Жена умер- шего обо- ного полко- вого Василя Кадигроба			
Григорій Кра- снѣцкій, 45, сынъ значковаго то- варища породы малороссійской	женат на дочерѣ козачей Меланіи	дѣтей имѣеть сыновей Григорія, 3, Якова, 2, дочерей Марію, 11, Ирину, 7, и Марту, 1, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за нимъ состоить наслѣдственных Нѣ- жинского уѣзда въ местечку Монастырщи обоего пола, 28, душъ	живуть Нѣ- жинского уѣзда в мѣ- стечку Мо- настырщи	Полковій хоружий		въ отставкѣ	
Матвей Като- лѣй, 30, лѣтъ сынъ значково- го товарища по- роды греческой	женат на дочерѣ коллежско- го ассесо- ра Степа- на Пасен- ка Пелагії	дѣтей имѣеть до- черей Дарію, 5, и Ефросисинію 2, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за нимъ состоить наслѣдственных Нѣ- жинского уѣзда въ селѣ Плос- ком обоего пола, 62, души	живеть Нѣ- жинского уѣзда в селѣ Плоскомъ	вахмистръ		въ отставкѣ	

Ивань Католѣй, 59, лѣтъ сынъ значкового то-варища породы греческой	вдовъ	дѣтей имѣеть сы-новой Федора, 22, Павла, 14, и Нико-лая, 12, дочерей Агафію, 19, и Та-тиану, 9, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за нимъ состоить наслѣдственных Нѣ-жинского уѣзда въ местечку Мринь мужеска пола, 20, а жен-ска, 19, душъ	живеть Нѣ-жинского уѣзда в мѣстечку Мринь	Войсковий товарищъ	В статской службѣ въ нижнемъ зе-мском нѣ-жинском су-де дворянс-кимъ засе-даелемъ
Максимъ Евста-фиевъ сынъ Кози-нцовъ, 34, летъ породы козачей	женат на дочерѣ козачей Татяне	дѣтей имѣеть сыновой Петра, 12, Ананія, 5, и Максима, 3, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за нимъ состоить въ городѣ Нежинѣ обоюга пола, 5, душъ	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Войсковий товарищъ	въ службѣ въ Нѣжин-скомъ кара-бинерномъ полку
Тимофей Кор-сакъ, 50, лѣтъ породы козачей	женатъ на вдове Марфѣ Семеново й дочери	дѣтей имѣеть сына Ивана пол-тора года дочерей Марию, 15, и Фео-досію, 12, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за нимъ состоить посполитихъ мужес-ка, 12, а женска, 10, душъ в го-роде Нѣжинѣ	живеть Нѣ-жинского уѣзда в селѣ Кукишинѣ	Полковой писарь	въ отставкѣ
Федоръ Кулако-вский, 26, лѣтъ сынъ асуала пол-кового породы малороссійской дворянской	женат на дочерѣ ти-тулярного совѣтника Степана Зотича Варварѣ	имѣеть дочь Вар-вару одного года	по послѣдней ревизіи за нимъ состоить наслѣдственных Нѣ-жинского уѣзда въ селѣ При-путняхъ мужеска пола, 69, а же-нска, 60, всего, 129	живеть Нѣ-жинского уѣзда в селѣ Припутняхъ	Прапорщикъ	въ отставкѣ
Яковъ Кулаков-ский, 21, лѣтъ сынъ полкового асуала породы малороссійской дворянской	холостъ		по послѣдней ревизіи за нимъ состоить наслѣдственных Нѣ-жинского уѣзда въ селѣ При-путняхъ мужеска пола, 36, а жен-ска, 34, всего, 70, душъ	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Значковій товарищъ	въ службѣ въ Нѣжин-скомъ кара-бинерномъ полку
Л						

Стелянь Лѣвицкій, 41, лѣтъ сынъ полкового асаула породы малороссійской дворянской	холостъ		по послѣдней ревизіи за нимъ состоить наслѣдственныхъ Нѣжинскаго уѣзда въ селѣ Талавлевки мужска пола, 73, а женска, 59, и въ хуторѣ того жъ уезда Лутовскомъ мужска, 16, а женска, 12, всего обоого пола, 157, душъ	живеть въ городѣ Нѣжинѣ	Бунчуковый товарищъ	въ статской службѣ въ нижнемъ земскомъ нѣжинскомъ суде
М Петръ Малѣшевичъ, 50, лѣтъ сынъ войскового товарища породы козачей	женатъ на дочерѣ хоруемого сотенного Евдокии	дѣтей имѣеть сына Марка, 18, дочерей Елену, 15, Ирину, 8, и Ефросинию, 5, лѣтъ	по послѣдней ревизіи за нимъ состоить наслѣдственныхъ Нѣжинскаго уѣзда въ мѣстечку Носовки мужска пола, 4, а женска, 2, души	живеть Нѣжинскаго уѣзда въ мѣстечку Носовки	Войсковой товарищъ	въ службѣ въ Тверскомъ карабинерномъ полку
Анастасьенкова Марья, 20, лѣтъ	вдова	одна дочь Васса, 9, лѣтъ	14, за нею наслѣдственныхъ обоого пола душъ нынѣ состоить въ одномъ селѣ и одной деревнѣ	въ уѣздѣ нѣжинскомъ		
Богдановские Яковъ, 45, лѣтъ	женатъ на дочерѣ Пушкарской Евдокии	два сына Иванъ, 13, Василій, 11, и две дочери Марія, 24, и Марья, 7, лѣтъ	не имеетъ	въ уѣздѣ нѣжинскомъ	значковый товарищъ	въ отставкѣ
Григорій, 40, лѣтъ	женатъ на дочерѣ козачей Евдокии	одинъ сынъ Андрей, 16, и одна дочь Елена, 1, лѣтъ	не имеетъ	въ уѣздѣ нѣжинскомъ	чина не имѣеть	
Бордонось Федоръ, 33, лѣтъ	женатъ на дочерѣ священника	два сына Ефимъ, 6, Иванъ, 4, и две дочери Надежда,	17, за нимъ наслѣдственныхъ обоого пола душъ нынѣ состоить въ одномъ селѣ	въ уѣздѣ нѣжинскомъ	священникъ	

		11, Вѣра, 9, лѣтъ							
Борсукъ Иванъ, 35, лѣтъ	Ивана Пав- ловского Софии	женатъ на дочерѣ козачей Зѣнвиі	два сына Ананий, 8, Павелъ, 4, и три дочери Ефимия, 12, Ирина, 10, Агафія, 5, лѣтъ	27, за нимъ наследственных обоего поля душъ нынѣ состоить въ одномъ селѣ	въ уѣздѣ нѣженскомъ	полковой артиллерии хорунжій	въ отставке		
Володковские Василий, 26, Константиинъ, 23, лѣтъ	холосты		не имеютъ	не имеютъ	въ уѣздѣ нѣженскомъ	чиновъ не имеють			
Гордеевы Григорій, 42, лѣтъ	женатъ на дочерѣ священ- ническо- го сына Якова Ко- нѣского Параско- вѣи	одинъ сынъ Сте- фанъ, 3, и одна дочь Феодосія, 1, лѣтъ	7, за нимъ купленных обоего поля душъ нынѣ состоить въ одномъ хуторѣ	въ уѣздѣ нѣженскомъ	чина не имееть				
Граки Петръ, 56	женатъ на дочерѣ священ- нической Ефимии	двѣ дочери Анна, 14, Параскева, 11, лѣтъ	не имеютъ	въ уѣздѣ нѣженскомъ	чина не имееть				

Відділ забезпечення збереженості документів
Державного архіву Чернігівської області в м. Ніжині,
ф. 343, оп. 1. спр. 19, арк. 1–12 зв.
Рукопис. Копія.

Аксютов Григорій Афанасійович

У Відомості 1784 р. значиться військовий товариш Григорій Ашютів. На нашу думку це і є Аксютів. За Відомістю він представив у копіях 15 листів атестатів, патент на чин і “протчие свидетельства”. Після зазначеного переліку в документі приписано “Оставлен депутатом” [1, с. 166].

У Родословній книзі 1788 р. Аксютів унесений до II частини. Інформація родословної книги повторює опубліковані дані, а також дозволяє доповнити пошкоджені місця, які стосуються маєтності Аксютіва. Зокрема, за Родословною книгою йому належало “4 наследственных обоего пола душ <...> в одном селе” [15, арк. 1 зв.]

У Г. Милорадовича Григорій Аксютів також включений до другої частини Родословної книги чернігівського дворянства. У довіднику подається його послужний список, за яким він розпочав службу в 1746 р. у ніжинській військовій канцелярії, в 1779 р. представлений у військовій товариші, в 1787 р. звільнений у відставку в чині поручика. Тут же зазначається про підтвердження дворянської гідності роду указом Сенату від 1851 р. № 4202 [2, т. 1, с. 6]

Андрієвський Федір Андрійович

За Відомістю 1784 р. Андрієвський подав на доказ дворянства копії двох патентів: від 22 вересня 1782 р. на бунчукове товариство для себе, та від 23 вересня 1783 р. на чин поручика для сина [1, с. 166].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Андрієвський унесений до III частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 3, арк. 1 зв.].

У довіднику Г. Милорадовича вміщено послужний список Андрієвського. Він розпочав службу в Ніжинському магістраті й став військовим товаришем у 1773 р., служив стряпчим у верхній розправі Чернігівського намісництва, у 1782 р. став бунчуковим товаришем, у 1885 р. отримав чин колезького асесора, в 1789 р. був звільнений у відставку в чині надвірного радника. Підтверджено дворянство указом Сенату від 1862 р. № 1499 [2, т. 2, с. 5].

Армашевський Сидір Іванович (1739–1825)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Сидір Армашевський надав на доказ дворянського походження копію грамоти Олексія Михайловича від 3 серпня 1715 р. (1667 р.) Івану Васильовичу Армашенку (прадіду Сидора Івановича і представнику другого коліна роду), копії двох універсалів на чин полкового хорунжого Івану Павловичу Армашевському (батьку Сидора), а також патент Малоросійської колегії від 5 грудня 1781 р. на ім'я самого Сидора Армашевського [1, с. 166].

У Родословній книзі 1788 р. Сидір Армашевський записаний до 6-ту частину. Дані наведені у книзі збігаються з опублікованим списком. Відмінності: зазначено інший вік Сидора Івановича – 48 років. Інший вік вказано й у його дітей: Івану – 14, Гаврилу – 8, Григорію – 7, Григорію – 6 [Род. кн. Ч. 6, арк. 2 зв.].

В. Модзалевський наводить детальний опис родоводу Армашевських. За ним Сидір Армашевський представник 5-го коліна роду. Родоначальником роду зазначається Василь, який жив у другій половині XVII ст. Його син Іван Васильович Армашенко служив у Мстиславського і Оршанського єпископа Мефодія (1663–1667), числився

старшим друкарем (“типографщиком”) Київської Лаврської друкарні (1671), був писарем у Лазаря Барановича (1672) і за його дорученням їздив у 1672 р. до Москви; служив писарем Києво-Печерської лаври (1780). На його ім’я була виписана вже згадувана царська грамота, яка дозволяла Армашенку вільне перебування в малоросійських містах, придбання маєтків і звільняла його від оброків та зборів до царської скарбниці [3, т. 1, с. 12]. У довіднику Г. Милорадовича Іван Армашенко значиться польським шляхтичем, і є першим представником роду [2, т. 2, Ч. 6, с. 5]. Син Івана – Павло Іванович Армашенко (Сидорів дід) уже був пов’язаний із козацькою службою на Ніжинщині. Зокрема, у В. Модзалевського він значиться козацьким отаманом в с. Берестові (Веркіївська сотня) (1733). Наступний представник роду Іван Павлович Армашенко (він же пізніше Армашевський – батько Сидора Івановича) пройшов службу від канцеляриста (1719–1722) до веркіївського сотника (1739–1761), причому звільнений був з посади “за дряхлостью” у чині полкового хорунжого і помер у 1795 р. Сам Сидір Іванович вступив на службу військовим канцеляристом Генеральної військової канцелярії в 1757 р. З 1761 р. стає замість батька Веркіївським сотником. У 1781 р. отримує чин бунчукового товариша. З 1784 р. стає суддею Ніжинської нижньої розправи у чині колезького асесора. Мав братів Павла – поручика (див. далі) та Тимофія – унтер-офіцера (в Родословній книзі 1788 р. відсутній). Одружився на Катерині (Петрівні?) Борсук, отримавши як її посаг маєтності в с. Кукшині 224 душі. Сини Сидора Івановича теж служили. Іван Сидорович (1770–1832), закінчивши Морський кадетський корпус, дослужився на флоті до чину капітан-лейтенанта, і вийшовши у відставку, був суддею Борзенського повітового суду (1813), жив в с. Берестовець. Юрій (Георгій) Сидорович дослужився до чину губернського секретаря (1825), підсудка Борзенського повітового суду, також жив у с. Берестовець. Про решту синів Сидора Армашевського (Гаврила і Григорія) В. Модзалевський не згадує [3, т. 1, с. 12]. Важко визначити родинні зв’язки з Сидором Івановичем інших представників роду Армашевських, записаних до Родословної книги 1788 р.: Григорія (32 роки), Федора (55) (можливо Федора Герасимовича – дядька Сидора), Михайла (35), Івана (30), Олексія (25) (можливо визнаний Сидором Івановичем правнук Івана Павловича Армашенка), Микита (20), Йосип (45) (можливо Йосип Євстафійович – двоюрідний брат Сидора Івановича). Точно встановити, у яких родинних зв’язках з Сидором Івановичем усі вони перебували – поки-що не вдалося. За даними Родословної книги 1788 р. всі вони проживали в Борзенському повіті. Крім полкового хорунжого у відставці Григорія, який володів вісьмома душами, ніхто з них не мав ані селян, ані чинів і, очевидно, не служив [Род. кн. 1788. Ч. 6, арк. 2 зв.].

Деякі додаткові відомості про маєтності Армашевських подані у довіднику Г. Милорадовича. Зокрема, зазначається, що Іван Васильович Армашевський (прадід Сидора Івановича), скориставшись царською грамотою, придбав “от разных лиц” населені селянами маєтки в селах Берестовці й Оленівці (Борзенський повіт), які перейшли у спадок до його сина Павла Армашевського (діда Сидора Івановича) [2, т. 2, ч. 6, с. 5].

Армашевський Павло Іванович (1739–1835)

Старший брат Сидора Армашевського (див. вище)

У Відомості 1784 р. Павло Армашевський не згадується, оскільки докази про дворянське походження роду Армашевських були подані його братом Сидором.

У Родословній книзі 1788 р. (як і брат) Павло Армашевський записаний до 6-ї частини. Запис майже ідентичний до надрукованого в пропонуваному документі з уточненням лише останньої графи, де зазначається перебування на “войскової службі” [Род. кн. Ч. 6, арк. 2 зв.].

У В. Модзалевського, крім уже наведеного родоводу, описується службова кар’єра Павла Івановича. Зокрема, він вступив на службу в 1767 р. у 20-річному віці. У 1774 р. він значився сотенним отаманом (очевидно Веркіївської сотні). З 1783 р. – став військовим товаришем; був переведений у Ніжинський карабінерний полк, де 27 листопада 1787 р. отримав чин поручика. Одружився на Пелагеї Іванівні. Сини Павла Івановича вже не були пов’язані з Ніжинським повітом. Старший Іван Павлович (1775 р.н.) почав службу в 1793 р. у Городницькому повітовому суді “на копеистской вакансии”, в 1794 р. отримав чин губернського регістратора з яким і вийшов у відставку. В 1835 р. значився поміщиком с. Берестовця. Павло Павлович (1776(7) – до 1835), був одружений із дворянською дочкою Анною Степанівною Мазур. Чинів не мав. Петро Павлович (1778 р.н.) пішов у відставку з військової служби без чина. З 1813 до 1835 р. значився поміщиком с. Берестовець. Михайло Павлович (1780 р.н.) також був на військовій службі, і також пішов у відставку без чина. Значився поміщиком с. Берестовця у 1835–1846 роках. Серед синів Павла Івановича значиться також Іван Павлович (наймолодший), який народився в 1787 р. і в надрукованому вище списку (як і в Родословній книзі) не значиться. За В. Модзалевським мав чин губернського секретаря й був поміщиком с. Берестовця.

Божковський Іван Якимович (1721–?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Іван Якимович надав на доказ дворянського походження копію з указу Ніжинської полкової канцелярії за указом Малоросійської колегії про призначення його “в чин дворянської опеки протоколистом” від 4 грудня 1781 р., а також копії двох атестатів виданих “из гражданського правительства” та Ніжинської полкової канцелярії [1, с. 167].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Божковський був записаний до 2-гу частину [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 16 зв.]. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого нами списку.

У Г. Милорадовича та В. Модзалевського Божковські не згадуються, що дає підстави припустити, що довести своє дворянське походження Івану Якимовичу та його сину Андрію або не вдалося, або вони виїхали за межі губернії.

Болбинська Софія Василівна (1737–?)

Удова Кіндрата Болбинського. У Відомості 1784 р. зазначається що він надав на доказ дворянського походження копію патенту на чин полкового хорунжого від 4 жовтня 1773 р [1, с. 167]. У надрукованому списку Кіндрат значиться вже померлим. Наразі залишається не в’ясненим чи особисто він подавав докази на дворянство, а потім між 1784–1787 роками помер, чи це зробила у 1784 р. від його імені вдова.

У Родословній книзі 1788 р. у 2-й частині значиться особисто вона [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 16 зв.]. У Родословній книзі 1790 р. в 2-гу частину було знову записано самого Кіндрата Болбинського [Род. кн. Ч. 2. 1790 р., арк. 7 зв.]. Але в обох варіантах

Родословних книг інформація про рід Болбинських стисло повторює дані опублікованого вище списку. У Г. Милорадовича та В. Модзалевського родина Болбинських не згадується. Це дає підстави припустити, що або Болбинським у подальшому не вдалося довести дворянське походження, або вони виїхали за межі губернії.

Бондаревський Іван (1749–?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Іван Бондаревський надав на доказ свого дворянського походження копію патенту на чин військового товариша [1, с. 167].

У Родословній книзі 1788 р. Бондаревський значиться у 2-й частині, й інформація про нього стисло повторює дані публікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 19зв-20.]. У Родословній книзі 1790 р. Бондаревські записані також у 2-гу частину, але крім самого Івана значаться також його брати: Єрмолай “колежский канцелярист”, Тимофій “колежский канцелярист” та Трохим “брат их” [Род. кн. Ч. 2. 1790 р., арк. 8].

У Г. Милорадовича та В. Модзалевського родина Бондаревських не згадується, що дає підстави припустити, що або братам не вдалося довести своє дворянське походження, або вони виїхали за межі губернії.

Фон-дер Бринкен Федір (Фрідріх) Вільмович (1747–?)

У Відомості 1784 р. зазначається що Федір Бринкен не надав на доказ дворянського походження жодних документів, але “сослался на патенты по чинам ему данные” [1, с. 166].

У Родословних книгах 1788 р. та 1790 р. він записаний до I частини. Інформація книг стисло повторює дані публікованого списку [Род. кн. Ч. 1. 1788 р., арк. 9 зв. – 10].

У довіднику Милорадовича зазначається що Федір фон Бринкен походив із дворян Курляндської губернії. Службову кар’єру зробив в Україні. Перебуваючи на службі у Київському легко-кінному полку в 1765 р. отримав чин поручика, в 1769 р. – ротмістра, в 1770 р. – майора. Тут же зазначається, що указом Сенату рід Бринкенів було включено до II частини родословної книги. Не співпадає з даними публікованого списку та родословних книг вік його сина Дмитра. За Г, Милорадовичем він народився у 1782 р. і дослужився до капітана.

У Родословнику В. Модзалевського Федір фон Бринкен згадується як чоловік Марії Іванівни Ракович, за якою отримав як її посаг с. Татарівку. Не співпадає з списком у В. Модзалевського рік народження Федора – бл. 1736 р., що на 11 років раніше ніж вказано у списку [2, т. 4, с. 239].

Велете(і)й Григорій Павлович (бл. 1733 – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що в якості доказу дворянства, Григорій “сослался на патент” [1, с. 167].

У Родословній книзі 1788 р. Григорій Велете(і)й разом зі своїми братами Іваном Павловичем (про нього див. далі) та Іваном включені до II частини. Інформація, що подається в книзі стисло повторює дані публікованого списку за винятком графі служби. В книзі зазначено, що він у відставці [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 39 зв. – 40]. Останній із братів Іван (очевидно двоюрідний брат Григорія Павловича) володів маєтностями у Борзенському повіті.

У довіднику Г. Милорадовича Григорій Павлович не згадується, але представлені

рід Велентєєвих (II частина родословної книги) та Вленте(і)їв (I частина). Засновником першого значиться Степан Іванович Велете(і)й – можливо син молодшого брата Григорія вже згадуваного Івана Павловича. Де розташовувалися маєтності Велентєєвих не вказано*. Родоначальником другого значиться військовий товариш Петро Павлович, який володів маєтком і селянами на хуторі поблизу Конотопа. За віком він міг бути братом Григорія Павловича, але в Родословних книгах 1788 та 1790 р. не згадується – ні в першій, ні в другій частині [2, т. 1. с. 16].

Не згадується Григорій Павлович і у Родословнику В. Модзалевського, хоча окремі представники роду Веленте(і)їв кілька разів указуються як дружини інших дворян.

Веленте(і)й Іван Павлович (бл. 1734 р. – ?)

Брат Григорія Павловича Велете(і)я (див. вище).

У Відомості 1784 р. зазначається, що в якості доказу дворянства, Іван подав копію патенту на чин [1, с. 167].

У Родословній книзі 1788 р. Іван Веленте(і)й разом зі своїми братами Григорієм Павловичем та Іваном включені до II частини. Інформація, що подається в книзі стисло повторює дані публікованого списку за винятком графі служби. В книзі зазначено, що він перебував у відставці [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 39 зв. –40.].

У Г. Милорадовича та у В. Модзалевського Іван Павлович не згадується. Про інших представників роду Веленте(і)їв див. вище.

Весне(и)нський Іван (бл. 1719 р. – ?)

У Відомості 1784 р. значиться військовий товариш Іван Всененский, що в якості доказу дворянства подав копію патенту на чин та атестат на чотириох аркушах [1, с. 167]. Оскільки такого прізвища не зустрічається в інших джерелах, на нашу думку Іван “Всененский” і є “Весне(и)нським”.

У Родословній книзі 1788 р. Весне(и)нський записаний до II частини. Інформація, подана в книзі, стисло повторює дані публікованого списку. Єдина розбіжність – у графі щодо дітей у книзі замість трьох дочок Весне(и)нського вказана лише одна – Марія [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 39 зв. – 40].

У довіднику Г. Милорадовича рід Весне(и)нських записаний до III частини і засновником його значиться штабс-лікар і колезький радник Степан Іванович, цілком очевидно – син Івана Весне(и)нського. Розпочав службу він “по медицинской части”, в 1808 р. став колезьким асесором, у 1816 р. – надвірним радником, у 1823 р. – колезьким радником [2, т. 2, ч. 3., с. 51].

У Родословнику В. Модзалевського згадок про Весне(и)нських немає.

Володковський Яків Андрійович (бл. 1729 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що в якості доказу дворянства, Яків Володковський разом із синами свого брата Костянтином і Василем подали атестат Андрія Володковського та 2 патенти [1, с. 167]. Причому в приписці зазначено, що надані документи залишені депутатам.

* Натомість неподалік Ніжина – біля 15 км на південний схід – є село (колись хутір) Валентіїв. Цілком можливо, що походження назви пов'язане із його колишніми власниками.

У Родословній книзі 1788 р. Яків Володковський записаний до I частини разом зі своїми небожами Василем і Костянтином. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку. Щодо небожів, то за Родословною книгою вони мали відповідно 26 та 23 роки від народження, були неодруженими, проживали в Ніжинському повіті, чинів не мали, селян також не мали [Род. кн. Ч. 1. 1788 р., арк. 22 зв. – 23].

У довіднику Г. Милорадовича Володковські записані до II частини Родословної книги. Розлога характеристика роду Володковських подається у Родословнику В. Модзалевського.

Яків Володковський був представником п'ятого коліна старовинного козацько-старшинського роду. Родоначальником роду Модзалевський називає Аврама, який жив у першій половині XVII ст. Його син Тарас Аврамович Ненада був бурмістром ніжинського магістрату (1681) і володів купленим ним на р. Остер млином із частиною берегу. Прадід Якова Володковського Авакум (Бакум) Тарасович Ненада зробив непогану кар'єру на козацькій службі. Був сотником (1672), полковим осавулом (1681–1689), наказним ніжинським полковником (1697). Володів у 3-й Ніжинській сотні селами Хібаловкою та Дрімайлівкою, а також на сотничий уряд мав с. Будище. Одружившись зі “шляхетською дочкою” Катериною Володківною, отримав у якості її посагу ще й маєтності в с. Володькова Дівича.

У IV коліні рід розділювався. Старший син Авакума Ненади полковий осавул (1709) Йосип започаткував гілку Тарасевичів, його брат військовий товариш (1738) Василь узяв прізвище матері й започаткував гілку Володковських.

Сини Василя Володковського зробили також непогану кар'єру. Старший – Дмитро (дядько Якова Володковського) служив старшим канцеляристом Генеральної Військової канцелярії при гетьмані І. Скоропадському, в 1722 р. разом із воронезьким сотником Іваном Холодовичем їздив посланцем від наказного гетьмана Полуботка до Петербурга з чолобитною про відміну зборів Малоросійської колегії, в 1723 р. був призначений ресентом Генеральної Військової канцелярії. Помер 28 квітня 1724 р. в ув'язненні у Петропавлівській фортеці. Молодший – Андрій (батько Якова) розпочав службу військовим канцеляристом у 1723 р., з 1734 р. – значковий товариш, із 1734 р. – Ніжинський полковий осавул, приймав участь у Кримському, Хотинському й інших походах, у 1744 р. за участь в насильствах ніжинського полковника Божича був відсторонений від уряду. Помер у 1745 р.

Яків Андрійович Володковський народився в 1731 р., виховувався у Переяславській слов'яно-латинській школі (мати Якова Олена Іванівна Берло була дочкою Переяславського полкового судді й у якості посагу додала маєтності на території Переяславського полку). Розпочав службу в 1747 р. канцеляристом Генеральної Військової канцелярії. В 1763 р. отримав чин значкового товариша ніжинського полку. З 1763 р. сотник 1-ї полкової сотні Ніжинського полку. В 1782 р. став бунчуковим товаришем. За жінкою Тетяною Василівною Савич отримав посаг у вигляді маєтностей у Ніжині (31 душа обох статей), с. Володьковій Дівичі (52 душі обох статей), хуторі Володьківщині (4 душі обох статей).

Старший брат Якова Михайло Андрійович (1730 р.н.) служив возним ніжинського підкоморного суду. Помер у 1784 р. Його синами Василем і Костянтином й опікувався Яків Андрійович.

У В. Модзалевського подається деяка інформація і про його дітей. Особливо детально описано життя наймолодшого Андрія (1786–1839). Народився в Ніжині. Розпочав службу в 1800 р. підканцеляристом Слобідсько-Української духовної консисторії. Ставши канцеляристом у 1804 р. звільнився, щоб перейти спочатку до Слобідсько-Української палати цивільного суду (до 1805 р.), потім – до 3-ї Експедиції департаменту Міністерства внутрішніх справ. У 1806 р. став колезьким регістратором. У 1808 р. звільнився й перейшов на службу в Учений Комітет по артилерійській частині секретарем. У 1810 р. став губернським секретарем, у 1812 р. дослужився до посади столоначальника артилерійського департаменту. В 1813 р. отримує чин колезького секретаря, а в 1815 р. звільнився зі служби. В 1818 р. обирається депутатом у Ніжинську квартиру експедицію, де служить до 1824 р., коли отримав призначення Ніжинським повітовим земським справником, цього ж року отримав чин титулярного радника. В 1827 р. звільнився, але ще двічі (у 1830 та 1832 р.) призначався на посаду справника. Селян мав у Ніжині (7 душ) та у Володьковій Дівиці (20 душ). Його дружина, ставши вдовою, проживала з дітьми у Ніжині [3, т. 1, с. 211–213.].

Волховський Михайло Степанович (бл. 1751 – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що в якості доказу дворянства, Михайло Волховський подав 3 копії патентів: на чини сотника, військового та бунчукового товариша, а також указ на чин колезького асесора та копію указу про призначення на посаду директором ніжинського банку (?) [1, с. 167]. Причому в приписці зазначено, що документи залишені депутатам.

У Родословній книзі 1788 р. Волховський записаний до III частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку, крім графи чину, в якій Волховський значиться колезьким асесором [Род. кн. Ч. 3. 1788 р., арк. 4 зв. – 5].

У довіднику Г. Милорадовича рід Волховських записаний до II частини родословної книги. Михайло Волховський розпочав службу в 1762 р. у Ніжинській полковій канцелярії, в 1764 р. став військовим товаришем. Приймав участь у військових діях під Бендерами (1769) й Акерманом (1770). У 1779 р. став бунчуковим товаришем. З 1782 р. був призначений директором Ніжинської банкової канцелярії й отримав чин колезького асесора. З 1791 р. був Ніжинським городничим, з 1804 р. – експедитором Малоросійського поштамту. В 1805 р. отримав чин статського радника. З дітей у Г. Милорадовича згадується син Петро (1784 р.н.). Однак, ні в опублікованому списку, ні в Родословних книгах він не значиться, що дозволяє припустити, що народився він після 1787 р. [2, т. 1, ч. 2., с. 81–82].

У Родословнику В. Модзалевського Михайло Волховський згадується лише у примітках як поміщик і мешканець с. Синяки Ніжинського повіту. Його дочка Марія вийшла заміж у 1800 р. за Івана Гавриловича Вишневецького, корнета Кінної гвардії, поміщика й мешканця Пирятинського повіту [3, т. 4, с. 763].

Волховський Іван Степанович (бл. 1736 р. – ?)

Молодший брат Михайла Волховського (див. вище).

У Відомості 1784 р. Іван Волховський не згадується.

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. він записаний до I частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 1. 1788 р., арк. 4 зв. – 5].

Відсутність відомостей про нього та його сім'ю у довіднику Г. Милорадовича та у Родословнику В. Модзалевського важко пояснити. Порівняно значні маєтності повинні були бути запорукою збереження дворянської гідності за родом, не зважаючи на духовний сан Івана Степановича.

Гавриленко(в) Гнат Іванович (бл. 1727 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Гнат Гавриленко не надав документів, а тільки запевнив, що вони є [1, с. 168].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. він записаний до II частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 48 зв. – 49]. Крім Гната Івановича у Родословній книзі під прізвиськом Гавриленків згадується також 39-річний військовий товариш Гаврило Гавриленко, мешканець Роменського повіту, але наразі ступінь їх спорідненості залишається невизначеним.

У довіднику Г. Милорадовича згадуються новгородсіверські Гавриленки [2, т. 2, ч. 3., с. 59]. Але залишається невідомим чи був пов'язаний родинними зв'язками колезький асесор і новгородсіверський стряпчий Павло Єлисеєвич Гавриленко з Гнатом Івановичем.

Гампф Меланія Андріївна (бл. 1755 р. – ?)

Удова гвардії підпоручика Густафа Гампфа.

У Відомості 1784 р. зазначається, що Густаф Гампф подав на доказ дворянства копії батькового та свого патентів на чин [1, с. 167]. Причому в приписці зазначено, що вони залишені депутатам.

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Меланія Гампф записана до I частини особисто як удова. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 1. 1788 р., арк. 25 зв. – 26].

У довіднику Г. Милорадовича інформація про рід Гампфів відсутня. У В. Модзалевського Меланія Гампф згадується як представниця 6 коліна роду Жураковських. Щоправда, в Родословнику Густаф Гапф помилково названий чоловіком Пелагеї Жураковської [3, т. 2, с. 51]. Крім того, у В. Модзалевського згадується Марія Іванівна Гампф, дочка гвардії капітана, яка жила у другій половині XVIII ст. [3, т. 3, с. 757], але ступінь її спорідненості з “ніжинськими” Гампфами залишається невизначеним.

Так само не визначеною залишається доля Тетяни Густафівни – на 1787 р. єдиної дочки Меланії та спадкоємниці досить значних маєтностей не лише свого батька, але й діда Андрія Яковича Жураковського (див. далі).

Годило(ва)-Годлевська Євдокія Андріївна (бл. 1747 р. – ?)|стан|

Удова військового товариша Андрія Годило-Годлевського.

У Відомості 1784 р. зазначається, що Андрій Годило подав як доказ дворянства копію патенту на свій чин [1, с. 167].

У Родословній книзі 1788 р. Євдокія Годило записана до IV частини особисто як удова. Вона значиться першою в роді Годило-Годлевських. Інформація книги стисло повторює дані опублікованого списку. В [Род. кн. Ч. 4. 1788 р., арк. 26 зв. – 27]. Окрім удови, у книгах під прізвиськом Годил-Годлевських записані також Федір (див.

далі) та Сава – поміщики Борзенського повіту. В Родословній книзі 1790 р. у IV частині значиться вже не вдова, а сам померлий Андрій Годи́ло-Годлевський, одружений із шляхетською дочкою Євдокією. Причому до графі дітей записані одружений син Федір з дітьми, і зовсім не згадуються дочки [Род. кн. Ч. 4. 1790 р., арк. 5].

Рід Годлевських (Годлевських) був одним із найдавніших шляхетських родів Ніжинщини. Один із перших представників роду – Єжи Годле(є)вський за даними П. Кулаковського належав до т.зв. ланової шляхти і мав у першій половині XVII ст. лицарський наділ у 48 волок на 6 коней у районі Круничполя [13, с. 92–93]. Його небіж Станіслав фігурував у справі про збройний напад на чужі маєтності в 1638 р. У 1668 р. Єжи Годле(є)вський, на той час новгородсіверський мечник, і його небіж Станіслав, перебуваючи, очевидно, у Варшаві, отримали підтвердження королівським привілеєм на володіння 104-ма волоками землі на Ніжинщині. Серед ніжинських ланових шляхтичів значилася також Маріанна з Годлева (або Маріанна Годлевська), яка в тому ж 1668 р. отримала підтвердження на 24 волоки у с. Красівці (поблизу с. Круничполе) [13, с. 281].

У довіднику Г. Милорадовича інформація про рід відсутня. У Родословнику В. Модзалевського згадується якийсь Матвій Годлевський, який помер у 1708 р. і якого гетьман Данило Апостол вважав своїм родичем [3, т. 1, с. 7].

Годи́ло-Годлевський Федір (бл. 1836 р. – ?)

У Відомості 1784 р. не значиться.

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Федір Годи́ло-Годлевський записаний до IV частини разом із Євдокією Годи́ло (див. вище) та Савою. Причому якщо Євдокія Годи́ло проживала в Ніжині, то Федір разом із Савою значаться поміщиками Борзенського повіту. Відтак, чому він записаний до списку Ніжинських дворян – наразі не зрозуміло. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 4. 1788 р., арк. 26 зв. – 27].

У Г. Милорадовича і В. Модзалевського інформація про Федора Годи́ла-Годлевського відсутня. Про рід Годле(є)вських див. вище.

Горді(є)єв Іван Іванович (бл. 1742 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Іван Горді(є)в не подав документальних підтверджень дворянської гідності, але усно оголосив, що має відповідні патенти на чини [1, с. 168].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Горді(є)єв записаний до 1 частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 4. 1788 р., арк. 28 зв. – 29]. Разом із ним до книг записаний його брат (?) Григорій Горді(є)єв (42 роки), поміщик без чина, що володів у Ніжинському повіті 7-ма купленими кріпосними.

У довіднику Г. Милорадовича та Родословнику В. Модзалевського інформація про рід Горді(є)євих відсутня.

Грановський Хома Леонтіївич (бл. 1747 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Хома Грановський на доказ дворянського статусу подав 2 патенти на чини військового товариша та полкового хорунжого, а також оголосив, що указ про надання йому чину титулярного радника зберігається у Ніжинського городничого [1, с. 168].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Х. Грановський записаний до II частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 61 зв. – 62].

У довіднику Г. Милорадовича подається розпис аж 4 відгалужень роду Грановських. При чому два з них безпосередньо пов'язані з ніжинським полковим обозним Леонтієм Грановським (1763). Кралевецька гілка була започаткована колезьким асесором Яковом Леонтійовичем, що в 1783 р. був Кралевецьким поштмейстером [2, т. 1, ч. 1, с. 20–21]. Він і його нащадки були записані до I частини родословної книги.

Хома Леонтійович Грановський започаткував окрему гілку роду. У Г. Милорадовича він значиться військовим товаришем (з 1772 р.), полковим хорунжим (1781), титулярним радником (з 1783 р.) та ніжинським поштмейстером. Рід його включений до II частини родословної книги [2, т. 1, ч. 2, с. 117–118]. Цікаво, що у довіднику він представлений як єдиний представник ніжинського відгалуження Грановських, про його трьох синів не згадується.

Ще дві гілки роду були започатковані на початку XIX ст. підпоручиком і губернським секретарем Яковом Івановичем і поручиком Василем Івановичем. Обоє були включені до II частини родословної книги і родинні зв'язки обох із Хомою Леонтійовичем залишаються нез'ясованими [2, т. 1, ч. 2, с. 117–118].

У Родословнику В. Модзалевського Х.Л. Грановський не згадується. Водночас, його сестри фігурують як дружини представників заможних дворянських родин Чернігівщини (Адасовських, Кониських, Лазаровичів). Згадується у В. Модзалевського й Параскева Хомівна Грановська – дружина сосницького поміщика кінця XVIII ст. Василя Івановича Лисенка [3, т. 3, с. 135]. Однак, у публікованому списку значиться лише одна дочка Хоми Леонтійовича – 15-річна Софія. Відтак, у яких родинних зв'язках вони перебували – визначити поки-що не вдалося.

Журавський Василь Сидорович (бл. 1757 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Василь Журавський разом із батьком і братом Дмитром (див. далі) не представили на доказ дворянства жодних документів, а лише послалися на існування патентів на чини [1, с. 168].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Василь Журавський записаний до II частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 90 зв. – 91]. До I частини книг записані також Андрій і Петро Журавські, як мешканці Березинського повіту [Род. кн. Ч. 1. 1788 р., арк. 41 зв. – 42]. Встановити родинні зв'язки їх з “ніжинськими” Журавськими поки не вдалося.

У довіднику Г. Милорадовича засновником роду Журавських значиться Іван Васильович. Очевидно, мова йде про старшого сина Василя Сидоровича – Івана (бл. 1783 р.н.). У Г. Милорадовича Іван Васильович служив у Білозерському мушкетерському полку з 1800 р., в якому дослужився до чину прапорщика (1805), і звільнившись – отримав у 1810 р. чин штабс-капітана. Він мав чотирьох синів (Петра, Миколу, Дмитра й Романа). Його рід був визнаний дворянським указом Герольдії 26 червня 1840 р. й унесений до II частини родословної книги [2, т. 1, ч. 2, с. 179–180].

У Родословнику В. Модзалевського рід Журавських не згадується.

Журавський Дмитро Сидорович (бл.1757 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Дмитро Журавський разом із батьком і братом Василем (див. вище) не представили на доказ дворянства жодних документів, а лише послалися на існування патентів на чини [1, с. 168].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Дмитро Журавський записаний до II частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 90 зв. – 91].

У довіднику Г. Милорадовича та Родословнику В. Модзалевського Дмитро Журавський не згадується.

Жураковський Андрій Якович (бл. 1733 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Андрій Журавський на доказ дворянства представив царську грамоту Петра Олексійовича на чин полковництва Лук'яну Жураковському, а також “протчи виписе и універсали” [1, с. 168].

У Родословних книгах 1788 та 1790 рр. Андрій Жураковський записаний до VI частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 6. 1788 р., арк. 36 зв. – 37].

У довіднику Г. Милорадовича рід Жураковських записаний до 6 частини родословної книги. Але жодної згадки про Андрія та Петра Жураковських немає. У Родословнику В. Модзалевського досить повно відтворений родовід ніжинських Жураковських, за яким Андрій Якович був старшим представником п'ятого його коліна.

Засновником роду за В. Модзалевським був сосницький сотник (1649) Михайло Жураковський. Його син Яків служив спочатку глухівським сотником, а потім – ніжинським полковником (1678–1685). З 1687 до 1700 р. він значився знатним військовим товаришем і виконував різні гетьманські доручення. За службу отримав підтвердження на маєтності в Глухівській сотні та нові володіння на кордоні з Московською державною. За рангом ніжинського полковництва володів селами Безуглівкою, Дорогинкою, Вересоч, Ковчином, Липовим Рогом, Круничполем, Сваричівкою, Березанкою, Кропивною, Пашківкою, Смоляжем, Заньками. Чи зміг затримати якісь з цих володінь за своїм родом наразі невідомо. Помер у 1704 р. [3, т. 2, с. 46].

Лук'ян Якович Жураковський (дід Андрія Яковича) зробив кар'єру в Ніжині. Очевидно за протекцією батька він пройшов шаблі ніжинського полкового сотника, осавула, судді (1699, 1701, 1707 – відповідно). З 1701 до 1707 р. одночасно був наказним ніжинським полковником. У 1708–1718 роках – ніжинський полковник. Був одружений із Ганною Данилівною Апостол, дочкою миргородського полковника і майбутнього гетьмана. Щодо маєтностей, то ще в 1701 р. отримав універсал від ніжинського полковника Івана Обідовського на володіння с. Липів Ріг. У 1708 р. отримав царську грамоту на села Курпичполе, Вишнівку, Сваричівку, Рожнівку, Максимівку, Безуглівку, Липів Ріг, Володькову Дівицю та Перевод. Окрім того, на полковницький уряд володів селами Березанкою, Максимівкою, Веркіївкою, Берестовцем, Кропивною. Помер у 1718 р. Його вдова того ж року отримала гетьманський універсал, яким була взята “в особливую рейментарскую оборону и протекцию” і який ще раз підтвердив права на родові маєтності. Брат Лук'яна – Василь Якович зробив не менш блискучу

кар'єру, ставши з янпольського сотника генеральним осавулом (1710–1724). Але у справі П. Полуботка був заарештований і проживав у Москві протягом чотирьох років. Набуті ним маєтності концентрувались на Глухівщині [3, т. 2, с. 47].

Яків Лук'янович (батько Андрія Яковича), незважаючи на успадковане багатство та родинні зв'язки (небіж гетьмана Данила Апостола), значних посад не мав. У 1723 р. став значним військовим товаришем, у 1725–1751 роках – бунчуковий товариш. Брав участь у Низовому поході. В 1733 р. значився як “бригадою Нежинскою управляючий” [3, т. 2, с. 692]. Усі батькові маєтності були підтверджені за ним гетьманським універсалом у 1727 р. але вже у 1731 р. він розділив їх зі своїм небожем Василем Андрійовичем (сином брата Андрія, який помер у 1730 р.). За Я.Л. Жураковським залишилися села Безуглівка, Перевод і невелика частина Липового Рогу [3, т. 2, с. 48]. Мав дружину Агафію Лизогуб (померла до 1760 р.).

Андрій Якович у кар'єрному відношенні пішов у діда. У 34 роки він став ніжинським підкоморієм (1767–1772). З 1774 до 1782 р. був останнім ніжинським полковником. Після ліквідації полкового устрою в 1783 р. отримав чин бригадира. В 1784 р. був обраний депутатом від Ніжинського повіту до Чернігівського дворянського зібрання. В 1788 р. пішов у відставку. Батьковими маєтностями володів спочатку спільно з братами Петром (див. далі) та Лук'яном (1781), потім – кожен окремо. Одружений був із Марією Опанасівною Гуржі. У В. Модзалевського деяка плутанина з доньками Андрія Яковича. За публікованим списком і родословними книгами 1788 та 1790 р. єдиною його дочкою була Меланія (за чоловіком – Гампф) (див. вище). Між тим, окрім неї у родословний розпис шостого коліна Жураковських В. Модзалевський включив Пелагею Андріївну (саме вона значиться дружиною Гампфа) та Анастасію Андріївну, яка значиться як удова з 1767 р., а отже, за рокам не могла бути дочкою Андрія Яковича [3, т. 2, с. 49–50].

За відсутності синів успадкувати досить значні маєтності Жураковських могли або його єдина дочка, а через неї – єдина онука Тетяна Густафівна Гампф, або ж його брати та численні небожі.

До “ніжинських” Жураковських – родичів Андрія Яковича, які не ввійшли до публікованого списку, можна віднести його брата Лук'яна Яковича, який у 1766 р. “уступил” брату 54 двора та броварню в с. Безуглівці, хутір із винокурнею та будинком, млин у с. Липів Ріг із двором, та інші маєтності; й після продажу зазначених маєтностей володів с. Погребками. Мав сина Федора Лук'яновича, який із 1791 р. називав себе Жураковським-Сенютовичем. Ще одним представником роду на Ніжинщині був двоюрідний брат Андрія Яковича – Василь Андрійович. Той самий, якому Яків Лук'янович віддав частину спадщини. В 1736 р. він володів 43-ма дворами у с. Липів Ріг й був уперше одружений із донкою бунчукового товариша та ніжинського війта Анні Петрівні Тернавіот, вдруге – з донькою генерального судді Марією Іванівною Бороздною. З його нащадків у В. Модзалевського згадується лише донька Олена (1741–1813), яка вийшла заміж за колезького асесора і липіврізького поміщика Миколу Миколайовича Мотоніса, після його смерті в 1787 р. об'єднавши у своїх руках батькові та чоловікові маєтності у селах Липів Ріг, Крупичполе та Сваричівці (бл. 500 селян) [3, т. 2, с. 50-51].

Жураковський Петро Якович (бл. 1735 – ?)

Брат Андрія Яковича Жураковського (див. вище).

У Відомості 1784 р. Петро Журавський не згадується. Очевидно ті докази дворянського походження предків, які представив його старший брат Андрій поширювалися й на нього.

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Петро Жураковський записаний до VI частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 6. 1788 р., арк. 36 зв. – 37].

За Родословником В. Модзалевського Петро Якович, як і його брат Андрій, належав до 6 коліна роду Жураковських (про рід див. вище). З 1760 р. – на військовій службі (військовий товариш). З 1761 р. – при “національному его ясновельможності Батуринському строєнню для досмотру добропорядочної роботи”. У 1771–1781 роках бунчуковий товариш. З 1783 р. – прем’єр-майор. У 1788 р. пішов у відставку. Маєтності в селах Безуглівці (525 душ), Переводі (352) отримав у спадщину від батька, а також із посагом дружини – Параскеви Федорівни Корецької. Про старшого його сина Павла у В. Модзалевського нічого не згадується, молодший – Андрій – у 1796 р. з малолітніх вахмістрів лейб-гвардії Кінного полку перевівся у кавалергарди. Наступного року повернувся у Кінний полк, у 1799 р. знову стає кавалергардом Кавалергардського Корпуса і отримує чин унтер-офіцера. В цьому ж 1799 р. переходить у Кірасирський Кнорринга 3-й полк корнетом. У 1800 р. пішов у відставку. В 1803 р. працював підсудком у Ново-містському повітовому суді. Доньки Петра Яковича: Анастасія – вийшла заміж за майора Опанаса Михайловича Бикова, Марія – за статського радника Матвія Яковича Почечку, Надія – за гвардії прапорщика Василя Івановича Валькевича [3, т. 2, с. 49–51].

Кадигроб Катрина (бл. 1717 р. н. – ?)

Удова бунчукового товариша Василя Кадигроба.

У Відомості 1784 р. зазначається, що Василь Кадигроб подав на доказ дворянського статусу копії патентів на чини полкового хорунжого та полкового обозного, а також “абшет” на чин бунчукового товариша [1, с. 168]. Очевидно, документи були передані від його імені вдовою.

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Катерина Кадигроб особисто записана до II частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 36 зв. – 37]. Окрім Катерини, в II частині родословних книг значаться значковий товариш Козьма і сотенний отаман Іван Кадигроби – мешканці Роменського повіту.

У Г. Милорадовича та Родословнику В. Модзалевського Кадигроби не згадуються.

Красне(и)цький Григорій (бл. 1742 р. –?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Григорій Красне(и)цький подав на доказ дворянства копію патенту на чин полкового хорунжого [1, с. 169]. У списку значиться ще один Григорій Красне(и)цький – військовий товариш. Про родинні зв’язки дані поки не знайдені.

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. жодного Григорія Красницького не значиться. Водночас, до другої частини записані Лук’ян Красницький – військовий товариш, мешканець Ніжинського повіту [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 141 зв. – 142].

У Г. Милорадовича та Родословнику В. Модзалевського Красне(и)цькі не згадуються.

Католе(і)й Матвій Олексійович (бл. 1757 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Матвій Католе(і)й подав на доказ дворянства копію паспорта на чин вахмістра, виданого у легкокінному Чернігівському полку, де служив до відставки, а також купчу на володіння його дідом дворянським маєтком, придбаним у полковника Івана Тернавіота [1, с. 169].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Матвій Католе(і)й записаний до II частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 114 зв. – 115].

У довіднику Г. Милорадовича рід Католе(і)їв (“Каталей”) включений до I частини родословної книги. Його засновником значиться Пантелеймон Католе(і)й, який залишив своїм нащадкам маєток у с. Плоскому. Олексій Пантелеймонович (батько Матвія) був значковим товаришем. Маєток Католе(і)їв був розділений у 1783 р. між Матвієм Олексійовичем і вдовою його брата Василя Олексійовича – Ульяною Євтихівною (у дівоцтві Шрамченко).

Сам Матвій Олексійович у родословний розпис Г. Милорадовича не увійшов. Очевидно, маючи у 1787 р. двох дочок він не залишив нащадків по чоловічій лінії. Потомками його брата Василя були: онук Георгій Васильович генерал-лейтенант, правнук Петро волинський віце-губернатор [2, т. 1, ч. 1, с. 3].

У Родословнику В. Модзалевського згадуються деякі представники роду, але встановити ступінь їх спорідненості з Матвієм Олексійовичем не вдалося.

Католе(і)й Іван Пантелеймонович (бл. 1728 р. – ?)

Можливо дядько Матвія Католе(і)я (див. вище).

У Відомості 1784 р. зазначається, що Іван Католе(і)й подав на доказ дворянства копію “аршина” на свій чин військового товариша [1, с. 169].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Іван Католе(і)й записаний до II частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 114 зв. – 115].

Про рід Католе(і)їв див. вище.

У довіднику Г. Милорадовича та родословнику В. Модзалевського Іван Католе(і)й не згадується.

Козинцов (Козинець) Максим Євстафієвич (бл. 1754 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Максим Козинцов представив на доказ дворянської гідності копії атестатів і патенту на чин військового товариша [1, с. 169].

У Родословній книзі 1788 р. Максим Козинець (в такому варіанті записано прізвище) записаний до II частини. Інформація книги стисло повторює дані опублікованого списку з деяким уточненням в колонці присвяченій дружині, яка записана донькою курінного отамана Петра Пешковського (а не просто козача дочка як в опублікованому списку) [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 124 зв. – 125]. Окрім Максима, під прізвищем Козинцов у Родословній книзі 1790 р. записані його брати Пантелеймон (сотенний отаман, одружений зі шляхетською дочкою Ульяною, діти: син Яків і донька Катерина; кріпосними не володів) і Василь (сотенний отаман, одружений зі шляхетською дочкою

Ганною, діти: сини Леонтій і Кіндрат: кріпосними не володів). Також як представники “другого рода” Козинців під цим прізвиськом записані мешканці Борзенського повіту 23-річний Григорій, “колезкий канцелярист” (44 кріпосних) і 30-річний Єким. Спорідненість борзенських Козинців із Максимом Євстафійовичем наразі не встановлена.

У довіднику Г. Милорадовича та Родословнику В. Модзалевського Козинцеви–Козинці не згадуються за винятком Катерини Василівни Козинцевої (1784–1768), дружини глухівського поміщика Олексія Михайловича Шрамченка [4, ч. 5, с. 40]. Але і її ступінь спорідненості з ніжинськими Козинцевими–Козинцями визначити не вдалося.

Корсак Тимофій Данилович (бл. 1737 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Тимофій Корсак представив на доказ дворянської гідності копію патенту на чин полкового писаря [1, с. 169].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Тимофій Корсак записаний до II частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 134 зв. – 135].

У довіднику Г. Милорадовича Корсаки не згадуються. У Родословнику В. Модзалевського згадуються представники стародубських Корсаків, з яких Михайло Богданович Корсак жив на початку XVIII ст., значився смоленським шляхтичем і мав родинні зв'язки з найзначнішими старшинськими родами Гетьманщини (сам був одружений на онуці гетьмана І. Самойловича, його вірогідні доньки Ганна й Олена – були дружинами відповідно Івана Яковича Лизогуба та Івана Даниловича Апостола) [3, т. 1, с. 7, 245]. На жаль, встановити їх родинні зв'язки з ніжинськими Корсаками поки не вдалося.

Кулаковський Федір Кирилович (24. 05. 1761 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Федір Кулаковський разом із братом Яковом (див. далі) представив на доказ дворянської гідності копію патенту свого батька Кирила Кулаковського на чин полкового осавула та копію указу воєнної колегії Федору Кулаковському на чин прапорщика [1, с. 169].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Федір і Яків включені до II частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 150 зв. – 151]. У I частину родословних книг записаний також поміщик Зіньківського повіту Степан Кулаковський, сотенний канцелярист. Його родинні зв'язки з ніжинськими Кулаковським допоки не визначені. В Родословній книзі 1790 р. у II частині фігурує також Степан Васильович Кулаковський – двоюрідний брат Федора Кириловича, прапорщик і порівняно заможний борзенський поміщик (110 кріпосних).

У довіднику Г. Милорадовича Кулаковські не згадуються. У Родословнику В. Модзалевського рід Кулаковських названий згаслим і подано його генеалогічний розпис. За ним Федір і Яків Кириловичі належали до III коліна роду. Засновником роду названо їх діда (або двоюрідного діда) Петра Кулаковського, священника першої половини XVIII ст., одруженого з дочкою компанійського полковника Юрія Кожуховського.

Батько ніжинських Кулаковських Кирило (В. Модзалевський сумнівався щодо його прямої спорідненості з Петром) з 1737 до 1741 р. служив у Генеральній Військовій канцелярії військовим канцеляристом. У 1741 р. був обраний (разом із сотенним оса-

вулом Іваном(?) Стороженком) і призначений на посаду сотника 2-ї Ніжинської полкової сотні, заступивши Леонтія Магеровського котрий “за слабостью и неможением” був звільнений. Сотенний уряд Кирило обіймав до 1763 р, поки не був звільнений із посади за старістю і слабкістю у чині полкового осавула. В 1767 р. він згадується як земський суддя, проживав у Ніжині. Маєтності мав у с. Припутні [3, т. 2., с. 606]. Мав старшого (або двоюрідного) брата Василя Петровича (канцеляриста Генеральної Військової канцелярії, потім сотника Шаповалівської сотні Ніжинського полку (1739), ніжинського полкового писаря (1739–1746), ніжинського полкового суддю, який володів маєтностями у с. Кропивному Красноколядинської сотні).

Федір – старший син Кирила Кулаковського – народився у Ніжині. За даними В. Модзалевського з 1770 р. розпочав службу; служив у Дніпровському егерському полку. В 1775 р. отримав чин сержанта, приймав учать у російсько-турецькій війні. В 1780 р. пішов у відставку в чині прапорщика. В 1791 р. значився засідателем Ніжинського нижчого земського суду.

Його єдина донька Варвара вийшла заміж за священника Івана Бордоноса [3, т. 2, с. 607-608].

Кулаковський Яків Кирилович (бл. 1766 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Яків Кулаковський разом із братом Федором (див. далі) надав на доказ дворянської гідності копію патенту свого батька Кирила Кулаковського на чин полкового осавула [1, с. 169].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Яків включений до II частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 150 зв. – 151].

Про рід Кулаковських і старшого брата Федора Кулаковського див. вище.

За родословником В. Модзалевського Яків Кулаковський не мав дітей.

Ле(і)вицький Степан (бл. 1746 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Степан Ле(і)вицький надав на доказ дворянської гідності своїх предків “при списках патенты, универсалы”, а також патент на свій чин бунчукового товариша [1, с. 170].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Степан Ле(і)вицький записаний до I частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 1. 1788 р., арк. 77 зв. – 78]. Окрім Степана, в I частині значиться Іван Левицький протоколіст і поміщик Чернігівського повіту, а також Григорій Левицький, військовий товариш і поміщик Прилуцького повіту. Їх спорідненість з Григорієм встановити не вдалося.

Не вносить ясності в родовід ніжинських Левицьких і довідник Г. Милорадовича. У ньому подається розпис аж чотирьох гілок Левицьких, і за жодною з них Степана ідентифікувати не вдалося. Три з цих гілок включені до II частини родословної книги. Засновник однієї з них Федір Іванович Левицький значиться кралевецьким сотником Ніжинського полку (з 1712 р.), мав сина Андрія (1713 р.н.), онука Павла (1738 р.н.), правнука Андрія (1760 р.н.). Дві інші гілки роду за Г. Милорадовичем були започатковані у XIX ст. [2, т. 1, ч. 2, с. 310–311]. Ще одна гілка роду Левицьких записана до 6 частини родословної книги. При уважному співставленні вона збігається з гілкою кралевецького сотника Андрія Левицького. Її засновником був знатний польський

шляхтич початку XVII ст. Андрій Левицький. Правнуком останнього і значиться вже згадуваний кролевецький сотник Ф.І. Левицький, який, щоправда, у цьому варіанті родоводу має онука вже не Павла, а Івана [2, т. 2, ч. 6, с. 100].

У Родословнику В. Модзалевського розпису роду Левицьких не подається, але згадуються численні його представники (або однофамільці). Серед них увагу привертають ті, що були пов'язані з Ніжинщиною. Зокрема, Афанасій Моїсеєвич Левицький – ніжинський полковий сотник (1739–1761), потім полковий осавул. Він був одружений із Софією Моїсеївною Затиркевич [3, т. 2, с. 703], а їх донька Анастасія була заміжня за Іваном Івановичем Рашевським – бунчуковим товаришем, предводителем дворянства Чернігівського повіту [3, т. 3, с. 259]. Згадується у В. Модзалевського також Ірина Моїсеївна Левицька, дочка ніжинського полкового осавула та дружина (з 1728 р.) Андрія Карповича Чеснока. За віком Афанасій Моїсейович міг бути батьком Степана Ле(і)вицького, але прямих підтверджень цьому наразі немає.

Мале(і)шевич Петро (бл. 1737 р. – ?)

У Відомості 1784 р. зазначається, що Петро Мале(і)шевич (у відомості Малошевич) на доказ дворянської гідності “послался” на патент на чин військового товариша [1, с. 170].

У Родословних книгах 1788 та 1790 р. Петро Мале(і)шевич записаний до II частини. Інформація книг стисло повторює дані опублікованого списку [Род. кн. Ч. 2. 1788 р., арк. 177 зв. – 178].

У довіднику Г. Милорадовича та Родословнику В. Модзалевського Мале(і)шевичи не згадуються.

1. Генеалогія української шляхти: Послужні списки погарської шляхти 1772–1781 рр., “Описание” ніжинської шляхти 1784 р. / Упорядкування та вступна стаття І. Ситого. – К. : Темпора, 2008. – 232 с.
2. *Милорадович Г. А.* Родословная книга Черниговского дворянства. – Спб. : С. -Петербургская Губернская Типография, 1901. – Т. 1. Часть 1 и 2. – 439 с.
3. *Милорадович Г. А.* Родословная книга Черниговского дворянства. – Спб. : С. -Петербургская Губернская Типография, 1901. – Т. 1. Часть 3, 4, 5, 6 и приложения. – 450 с.
4. *Модзалевский В. Л.* Малороссийский родословник. – К. : Типография Т-ва Г. Л. Фроицкевича и К^о, 1908. – Т. 1. А. –Д. – 507 с.
5. *Модзалевский В. Л.* Малороссийский родословник. – К. : Типография Т-ва Г. Л. Фроицкевича и К^о, 1910. – Т. 2. Е. –К. – 720 с.
6. *Модзалевский В. Л.* Малороссийский родословник. – К. : Типо-Литография С. В. Шульженко, 1912. – Т. 3. Л. –О. – 824 с.
7. *Модзалевский В. Л.* Малороссийский родословник. – К. : Типо-Литография С. В. Шульженко, 1914. – Т. 3. П. –С. – 832 с.
8. *Модзалевский В. Л.* Малороссийский родословник. – К., 1996. – Т. 5. – Вип. 1. – 96 + 2 с.
9. *Модзалевский В. Л.* Малороссийский родословник. – К., 1998. – Т. 5. – Вип. 2. – 96 с.
10. *Модзалевский В. Л.* Малороссийский родословник. – К. –Спб. : Видавництво ВІРД, 2004. – Т. 5. – Вип. 3. – 80 с.
11. *Модзалевский В. Л.* Малороссийский родословник. – К. –Спб. : Видавництво ВІРД, 2004. – Т. 5. – Вип. 4. – 80 с.
12. *Модзалевский В. Л.* Малороссийский родословник. – К. –Спб. : Видавництво ВІРД, 2004. – Т. 5. – Вип. 5. – 100 с.
13. *Кулаковський П.* Чернігово-Сіверщина у складі Речі Посполитої. 1618–1648. – К. : Темпора, 2006. – 496 с.
14. Інститут рукопису Національної бібліотеки України ім. В. І. Вернадського (далі – ІР НБУ), ф. VIII, од. зб. 528, ч. 1, 184 арк.

15. IP НБУ, ф. VIII, од. зб. 528, ч. 2, 325 арк.

16. IP НБУ, ф. VIII, од. зб. 528, ч. 3, 83 арк.

17. IP НБУ, ф. VIII, од. зб. 528, ч. 4, 133 арк.

18. IP НБУ, ф. VIII, од. зб. 533, 201 арк.

19. IP НБУ, ф. VIII, од. зб. 534, 99 арк.

Дудченко Г. Ніжинське дворянство наприкінці XVIII ст. (матеріали до генеалогії)

В публікації подається один з ранніх дворянських списків Ніжинського повітового дворянства, датований 1787 роком. Документ важливий тим, що змальовує широку панораму життя повітової дворянської корпорації наприкінці XVIII ст. Автор, спираючись на попередні генеалогічні дослідження В. Модзалевського та Г. Милорадовича, а також архівні матеріали, розкриває історію ніжинських дворянських родів, значених у публікованому списку.

Дудченко Г. Нежинское дворянство в конце XVIII в. (материалы к генеалогии)

В публикации подан один из ранних дворянских списков Нежинского уездного дворянства датированный 1787 г. Документ важен тем, что рисует широкую панораму жизни уездной дворянской корпорации в конце XVIII в. Автор, используя прежние генеалогические исследования, а также архивные материалы, описывает историю нежинских дворянских фамилий, чьи представители были внесены в опубликованный список.

Dudchenko G. Nizhyn noblemans at the end of XVIII century (materials to genealogy)

In publications day one of the early list Nizhyn noblemans district gentry dated 1787. The Document important that draws the broad panorama of district nobleman corporation's life at the end of XVIII century. The Author using former of the study as well as archive material describes the history an Nizhyn noblemans surname whose representatives were contributed in published list.

Віктор ЄМЕЛЬЯНОВ

(Ніжин)

Валентина КУЛИК

(Ніжин)

До історії УАПЦ на Ніжинщині (добірка документів)

На першому Всеукраїнському православному соборі, що відбувся 14–30 жовтня 1921 р. в м. Києві, був закладений фундамент майбутньої діяльності УАПЦ. В цьому приймали участь і представники від Ніжинського повіту:

1. Дмитренко Станіслав, учитель, с. Хими;
2. Костюк П., селянин, м. Ніжин;
3. Крутько А., селянин, містечко Веркіївка;
4. Левчій Іван, учитель, с. Лосинівка;
5. Лінник М., медпрацівник, с. Рівчак;
6. Любченко Микола, селянин, с. Шняківка;
7. Мороз О., учитель, м. Ніжин;
8. Приходько С., урядовець, м. Ніжин;